

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžo/76/2015
Identifikačné číslo spisu: 1013201429
Dátum vydania rozhodnutia: 20.06.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1013201429.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a z členov senátu Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Lesoochranárske zoskupenie VLK, IČO: 31 303 862, Tulčík 26, Tulčík, zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo životného prostredia Slovenskej republiky, Námestie Ľ. Štúra 1, Bratislava, za účasti: 1. Tatranská, akciová spoločnosť, IČO: 31 395 783, K vodopádom 4051, Štrbské Pleso, zastúpený: JUDr. Barbora Kubošiová, advokátka, Košická 2624/32, Poprad, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 5650/2013-2.2 zo dňa 27.05.2013, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/190/2013-91 zo dňa 17. septembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/190/2013-91 zo dňa 17. septembra 2014 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. 5650/2013-2.2 zo dňa 27. mája 2013 ako aj rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa č. 2013/475-5823 zo dňa 28. marca 2013 z r u š u j e a v e c v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 331,12 Eur titulom náhrady trov právneho zastúpenia na účet jeho právnej zástupkyne vedený v Slovenskej sporiteľni, a.s., č. ú.: XXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXXXX do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

Odôvodnenie

I.
Predmet konania

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 5650/2013-2.2 zo dňa 27.05.2013. Týmto rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Prešove, odboru ochrany prírody, vybraných zložiek životného prostredia a odvolacích konaní kraja (ďalej len „správny orgán 1. stupňa“) č. j.: 2013/475-5823 zo dňa 28.03.2013.

V dôvodoch rozsudku krajský súd k námietke žalobcu o oneskorene podanej žalobe, uviedol, že nie je dôvodná. Napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi doručené dňa 30.05.2013, čo nebolo sporné. Žalobca podal proti tomuto rozhodnutiu žalobu, ktorá bola doručená Krajskému súdu v Bratislave dňa 02.08.2013, t. j. síce po lehote stanovenej v § 250b ods. 1 O.s.p., ale táto bola podaná na poštovú prepravu už dňa 30.07.2013, čo preukazuje pečiatka pošty na obálke so zasielanými písomnosťami a keďže ide o lehotu procesnoprávnou, tak postačuje, ak v lehote uvedenej v § 250b ods. 1 O.s.p. bola zásielka podaná na pošte.

Krajský súd mal za to, že obe rozhodnutia správnych orgánov v predmetnej veci obsahujú predpísané zákonné náležitosti, súčasťou ich odôvodnení je správne právne posúdenie veci, t. j. konkrétny odkaz na príslušný právny predpis, z ktorého správny orgán vo výrokovvej časti vychádzal a z ktorého vyvodil svoje právne závery. Tieto rozhodnutia sú dostatočne podložené i presvedčivé na to, aby ich bolo možné preskúmať v konaní pred správnym súdom. Námietky žalobcu o porušení v žalobe citovaných ustanovení správneho poriadku krajský súd nepovažoval za dôvodné.

Poznamenal, že predmetom prvostupňového správneho konania bolo rozhodovanie o navrhovaných činnostiach obsiahnutých v 2 projektových dokumentáciách („Lyžiarske trate Štrbské Pleso - projekt pre využitie územia“ a „Lanová dráha SL CD6C Interski - Štrbské Pleso“), ktoré však neobsahovali stavby uvedené žalobcom - objekty BABY-SITING, reštaurácie, vrcholovej stanice 8SLD Interski a Aprés-ski bar. Z uvedeného je podľa krajského súdu zrejmé, že žalobca poukazuje na stavby, o ktorých správny orgán nerozhodoval. Ďalej uviedol, že činnosť o uskutočňovaní ktorej rozhodoval správny orgán 1. stupňa, sa nachádza čiastočne v území Národnej prírodnej rezervácie (ďalej len „NPR“) Mlynická dolina a NPR Furkotská dolina s piatym stupňom územnej ochrany, čiastočne vo vlastnom území TANAP-u s tretím stupňom územnej ochrany a zároveň len v úplne minimálnej výmere (0, 381 ha) zasahuje i do územia SKUEV 0307 Tatry v časti, kde platí piaty stupeň územnej ochrany. Podľa krajského súdu je pravdou, že žiadateľovi bol vydaný súhlas na zásah do biotopov európskeho významu, tieto dotknuté plochy biotopov európskeho významu sa však len z menšej časti (0,377 ha) nachádzajú v území SKUEV 0307 Tatry, a zvyšnou časťou (o výmere 6,603 ha), sa nachádzajú v dotknutom území mimo územia SKUEV 0307 Tatry.

Krajský súd poukázal na správu o hodnotení navrhovanej činnosti vypracovanej podľa zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie (ďalej len „zákon EIA“), odborné stanovisko Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky (ďalej len „ŠOP SR“), Správy TANAP, ktorými sa nepreukázalo, že navrhovaná činnosť bude mať negatívny vplyv na priaznivý stav predmetných biotopov európskeho významu v území európskeho významu SKUEV 0307 Tatry, resp. na priaznivý stav biotopov európskeho významu dotknutých navrhovanou činnosťou mimo územia SKUEV 0307 Tatry v rámci alpského bioregiónu. Tieto podklady žalobca nespochybnil.

Územie SKUEV 0307 Tatry je vymedzené v NPR Mlynická dolina a NPR Furkotská dolina v takom rozsahu, ktorý nezahŕňa tie plochy, ktoré sú už výraznejšie dotknuté antropogénnou činnosťou, najmä lyžiarske zjazdové trate, vplyvom prevádzky týchto tratí, prípadne inými aktivitami. Činnosť, ktorej uskutočňovanie bolo povolené je okrem plochy o výmere 381 m² situovaná práve do tých plôch, ktoré pre svoje nižšie prírodoochranné hodnoty neboli zahrnuté do územia SKUEV 0307 Tatry. Nezahrnutím týchto plôch do územia SKUEV 0307 Tatry bolo deklarované, že tieto plochy, t. j. plochy lyžiarskych zjazdových tratí, plochy súvisiacej infraštruktúry a ich blízke okolie, nie sú plochou v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“)

Krajský súd súhlasil so záverom žalovaného, že uskutočňovanie činností bolo povolené na území TANAP-u, dvoch NPR, avšak na tých častiach uvedeného územia národného parku a NPR, ktoré sú už dotknuté antropogénnou činnosťou a ich súčasné prírodné hodnoty sú takého charakteru, že nenaplnili podmienku zaradenia do územia európskeho významu SKUEV 0307 Tatry. Do územia národného parku sú stále zahrnuté napr. celé intravilány tatranských osád a do vyššie uvedených NPR sú zahrnuté i

existujúce lyžiarske zjazdové a bežecké trate a s nimi súvisiace viaceré stavby a technické objekty. Podľa krajského súdu je teda zrejmé, že územie národného parku a dotknutých NPR je z hľadiska jeho prírodoochranných hodnôt značne diferencované.

Žalovaný podľa názoru krajského súdu správne uviedol, že zákon č. 287/1994 Zb. o ochrane prírody a krajiny (zrušený a nahradený zákonom č. 543/2002 Z.z.) zaviedol všeobecné uplatňovanie zákazov výkonu viacerých činností podľa stupňov ochrany, ktoré následne priradil k jednotlivým kategóriám chráneného územia bez vzťahu k prírodným danostiam toho ktorého územia. Týmto „paušálnym priradením“ stupňov k jednotlivým druhom chránených území a uvedeným vymedzením národného parku sa v praxi vyskytujú situácie, kedy je zakázaná nejaká činnosť aj na časti územia, kde sa uvedená činnosť vyskytovala už pred jeho vyhlásením a permanentne sa v území uskutočňuje.

Pre činnosť povolenú prvostupňovým rozhodnutím bolo pod názvom „Zámena horských dopravných zariadení a technické doplnenie lyžiarskeho areálu Štrbské Pleso“ vykonané v roku 2012 posúdenie jej vplyvov na životné prostredie podľa zákona EIA. Výsledkom posúdenia bolo zistenie, že navrhovaná činnosť v jej odporúčanom posudzovanom variante (variant 1B) nebude mať samostatne ani v kombinácii s iným plánom alebo projektom na územie SKUEV 0307 Tatry významný vplyv z hľadiska cieľov jeho ochrany, t.j. realizáciou navrhovanej činnosti nedôjde k zmene stavu biotopov v rámci SKUEV 0307 Tatry a nedôjde ani k negatívnemu vplyvu na priaznivý stav dotknutých druhov živočíchov, ktoré sú predmetom ochrany SKUEV 0307 Tatry a zároveň sa v dotknutej časti SKUEV 0307 Tatry nachádzajú. V rámci posúdenia vplyvov navrhovanej činnosti bolo zistené, že zásahmi do prirodzených biotopov nachádzajúcich sa v dotknutom území, avšak mimo územia SKUEV 0307 Tatry, nepríde k zmene stavu týchto biotopov na úrovni alpského bioregiónu. Výsledkom procesu posudzovania bolo záverečné stanovisko č. 2486/2012-3.4/ak zo dňa 05.09.2012.

V súvislosti s možným rušením chránených živočíchov krajský súd poukázal na podmienky prvostupňového rozhodnutia, ktoré obmedzuje uskutočňovanie činnosti na obdobie od 01.06. do 15.11. kalendárneho roka, t. j. mimo obdobia kritického pre vývin uvedených chránených druhov. Vplyvy na chránené rastlinné druhy, ktoré sú predmetom ochrany územia SKUEV 0307 Tatry neboli vyhodnocované, pretože žiadne takéto chránené rastlinné druhy neboli v dotknutom území zistené. Vplyvy navrhovanej činnosti na ostatné chránené rastlinné a živočíšne druhy boli vyhodnotené v dokumentácii „Prieskum chránených druhov“ ako súčasť posudzovania navrhovanej činnosti podľa zákona EIA. Podľa vyhodnotenia vplyvov na ostatné chránené druhy vyskytujúce sa v dotknutom území, areál výskytu chránených druhov živočíchov, nie je viazaný len na územie realizácie navrhovanej činnosti, a preto navrhovaná činnosť nebude mať negatívny vplyv na populácie dotknutých živočíšnych druhov. Všetky zaznamenané chránené druhy rastlín sa vyskytujú i v širšom okolí navrhovanej činnosti, a teda jej realizáciou nedôjde k úplnému zániku týchto druhov v území, t. j. nedôjde k ohrozeniu zachovania populácií daného druhu.

V súvislosti s výsledkami posudzovania navrhovanej činnosti podľa zákona EIA nebolo potrebné rozhodovať o povolení výnimiek zo zákazov z druhej ochrany, resp. nebolo potrebné poučiť žiadateľa o potrebe výnimky zo zákazov ustanovených v § 35 zákona č. 543/2002 Z.z., pretože zákazy podľa § 34 ods. 1 písm. a) vo vzťahu ku chráneným rastlinám a zákazy podľa § 35 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. d) zákona č. 543/2002 Z.z vo vzťahu ku chráneným živočíchom nie sú dotknuté.

Krajský súd zastáva názor, že dotknuté územie a jeho okolie je už dnes výrazne ovplyvnené návštevníkmi využívajúcimi existujúce lyžiarske terény. Predmetom žiadosti žiadateľa nebolo budovanie nového lyžiarskeho strediska v území nezmenenom ľudskou činnosťou, ale skvalitnenie a modernizácia existujúceho strediska.

Vychádzajúc z administratívneho spisu krajský súd dospel k záveru, že správne orgány v konaní dostatočne zistili skutkový stav veci a vyvodili z neho správne právne závery. Hodnotením zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu krajský súd nezistil logické, vecné ani právne pochybenia. Postup žalovaného ako aj preskúmané rozhodnutie boli v súlade so zákonom a preto žalobu podľa § 250j ods.

I O.s.p. zamietol.

II.

Zhrnutie odvolacích dôvodov žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie z dôvodu, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal, že krajský súd sa so žalobnými námietkami vysporiadal tak, že ich neuznal za dôvodné. Takýto záver prvostupňového súdu napĺňa odvolacie dôvody, ktorými žalobca odôvodňuje svoje odvolanie. Žalobca namietal, že krajský súd vyvodil z vykonaného dokazovania - obsahu spisu nesprávne skutkové závery.

Zo záverečného stanoviska je zrejmé, že bol odporúčaný variant 1B, ktorý pozostáva z objektov, ktoré sú zaradené do skupín: zjazdové trate; odjazdové trate; terénna úprava vrcholového úseku zjazdovej trate Esíčko; zasnežovanie; osobné horské dopravné zariadenie 8SLD Interski; technickoprevádzkové vybavenie; stravovacie a občerstvovacie zariadenia. Podľa žalobcu je nepochybné, že všetky uvedené zložky sú súčasťou navrhovanej činnosti a skutočnosť, že projektová dokumentácia „Lyžiarske trate Štrbské pleso“ obsahuje len projekt lyžiarskych tratí nevytvára nič o tom, že ďalšie uvedené činnosti sú nevyhnutné alebo plánované ako súčasť vybudovania a úpravy označených lyžiarskych tratí.

Žalobca nepovažuje postup správnych orgánov za súladný s povinnosťou zistiť úplne a spoľahlivo skutočný stav vecí, ak správne orgány napriek tomu, že majú vedomosti o tom, že vybudovanie lyžiarskych tratí súvisí nevyhnutne s vybudovaním ďalších objektov (vybudovanie vrcholovej stanice 8SLD Interski) je nepochybné nevyhnutné pre prevádzku lanovej dráhy „Lanová dráha SL CD 6C Interski Štrbské pleso“. Zároveň podľa žalobcu nemožno nebrať do úvahy, že pokiaľ orgán ochrany prírody udelí žiadané výnimky a súhlasy pre žiadateľom v tomto konaní uvedenú činnosť, vytvorí tak stav, keď bez výstavby ďalších zariadení (údolnej stanice) nebude možné žiadateľom zamýšľanú činnosť realizovať, resp. nebude ju možné realizovať v súlade so zámerom žiadateľa (objekt BABYSITING, REŠTAURÁCIA, Apres-ski-bar). Žalobca poukázal na to, že tak orgánom ochrany prírody, ako aj prvostupňovému súdu boli uvedené skutočnosti známe z obsahu spisu, a to už z uvedeného záverečného stanoviska.

Krajský súd nepovažoval za opodstatnenú ani námietku žalobcu týkajúcu sa toho, že orgány ochrany prírody nezohľadnili a nevyhodnotili, prečo je záujem na vybudovaní lyžiarskych tratí dôležitejší ako záujem na ochrane biotopov európskeho významu vrátane prioritných biotopov. Žalobca poukázal na to, že súčasťou záverečného stanoviska (str. 29) je zhodnotenie stavu biotopov európskeho významu dotknutého územia, ktoré sú predmetom ochrany v území európskeho významu na úrovni alpského biogeografického regiónu a v dotknutom území. Biotop horské smrekové lesy (9410) a biotop smrekovcovo-limbové lesy (9420) sa nachádza na dotknutom území v nevyhovujúcom stave. Podľa žalobcu nemožno akceptovať argument súdu prvého stupňa, že v území európskeho významu SKUEV 0307 sa nachádzajú len v menšej časti zábery z uvedených biotopov a vo zvyšnej časti sa nachádzajú mimo tohto územia európskeho významu.

Z ustanovenia § 16 ods. 2 v spojení s § 6 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. vyplýva, že súhlas na zásah do biotopu európskeho významu je potrebný bez ohľadu na to, či sa uvedený biotop nachádza alebo nenachádza v území európskeho významu. Žalobcovi teda chýba zo strany prvostupňového súdu akékoľvek vyhodnotenie vážnosti záujmu na zásah do biotopov európskeho významu nachádzajúcich sa už pred týmto zásahom v negatívnom stave. Osobitne v tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že aj zo záverečného stanoviska vyplýva, že biotop smrekovcovo-limbové lesy je jedným z geograficky najhodnotnejších lesných biotopov európskeho významu na Slovensku, keďže sa vyskytuje len v Tatrách. V tejto súvislosti podľa žalobcu neobstojí argumentácia prvostupňového súdu, že vzhľadom na to, že územie Štrbského plesa a jeho okolie je územím dotknutým antropogénnymi vplyvmi a že Tatranský národný park plní aj rekreačnú, nielen prírodnoochrannú funkciu.

Žalobca ďalej poukázal na to, že navrhovaná činnosť a činnosti s ňou súvisiace opätovne rozšíria rozsah územia národného parku zasiahnutého týmito antropogénnymi vplyvmi na úkor územia chráneného v súlade so záujmami ochrany prírody a krajiny, a s poslaním národného parku podľa zákona č. 543/2002 Z.z.. Predmetom námietok je posúdenie skutočnosti, či existuje záujem na tom, aby sa územia zasiahnuté antropogénnymi vplyvmi rozširovali. Je totiž zrejmé, že navrhovanou činnosťou nedôjde len k rekonštrukcii či modernizácii už existujúcich tratí, ale k ich rozšíreniu, predĺženiu a teda k záberu územia antropogénnymi vplyvmi doposiaľ nedotknutého.

Žalobca vytkol, že predmetom konania nebola ochrana chránených živočíchov a rozhodovanie o výnimkách z ich ochrany, napriek tomu, že v predmetnom území sa nesporne nachádzajú viaceré chránené druhy, vrátane druhov európskeho významu a prioritných druhov. Súd prvého stupňa sa s touto otázkou vysporiadal tak, že poukázal na ustanovenie § 40 ods. 1 druhú vetu zákona č. 543/2002 Z.z. K tomu poznamenal, že ustanovenie § 40 ods. 1 druhá veta vynímalo spod zákazu činností za okolnosti uvedených súdom prvého stupňa len poškodzovanie a ničenie miest rozmnožovania alebo odpočinku chránených živočíchov (znenie do 31.12.2013). Ako však vyplýva zo záverečného stanoviska, na predmetnom území sa vyskytujú viaceré druhy európskeho významu nachádzajúce sa v nepriaznivom stave ochrany (rys ostrovid a hraboš tatranský). Okrem týchto druhov sa na uvedenom území vyskytujú druhy medveď hnedý, vlk dravý a netopier veľký. Ako ďalej vyplýva zo záverečného stanoviska, navrhovanou činnosťou dôjde k rušeniu týchto druhov. Ustanovenie § 35 ods. 1 písm. b) však zakazovalo v znení do 31.12.2013 voči chráneným druhom takéto činnosti.

Namietal, že je ťažké posúdiť z čoho prvostupňový súd uzavrel, že obmedzenie uskutočnenia navrhovanej činnosti na čas od 01.06. do 15.11. je opatrením, ktoré má zabrániť rušeniu uvedených druhov. Jedinú takúto podmienku možno nájsť pod písm. h), ktorá obmedzuje použitie vrtuľníka na obdobie od 01.06. do 15.11. Nerozumel tomu, ako má toto obmedzenie ochrániť pred rušením iné druhy ako kamzíka vrchovského tatranského a svišťa vrchovského tatranského, a nakoniec aj tieto druhy pred rušením stavebnými mechanizmami, mechanizmami počas doby prevádzky lyžiarskych tratí, osvetlením staveniska, osvetlením lyžiarskych tratí, zásahmi do lesného porastu.

Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie, napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňové rozhodnutie zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 30.06.2015. Uviedol, že prvostupňový správny orgán na strane 8 rozhodnutia podrobne zdôvodnil a uviedol správnu úvahu odôvodňujúcu a preukazujúcu zákonnosť udelených výnimiek a vydaných súhlasov, pričom sa prioritne zameril na záujmy ochrany prírody. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou a odôvodnením prvostupňového správneho rozhodnutia. Poukázal na to, že navrhovaná činnosť, ktorá bola predmetom prvostupňového rozhodnutia, je situovaná i do územia európskeho významu SKUEV 0307 Tatry, a to o výmere 0,381 ha, čo predstavuje úplne minimálnu časť z celkovej plochy tohto územia európskeho významu (výmera SKUEV 0307 Tatry podľa výnosu je 61 735 ha).

Ďalej poznamenal, že v procese posudzovania podľa zákona EIA vystupujú orgány štátnej správy ochrany prírody a krajiny ako dotknuté orgány (§ 3 písm. m) zákona EIA), ktoré sa vyjadrujú k zámeru, k rozsahu hodnotenia navrhovanej činnosti ako aj k správe o hodnotení navrhovanej činnosti. Podstatná časť argumentácie správneho orgánu 1. stupňa spočíva v zdôrazňovaní faktu, že činnosť povoľovaná prvostupňovým rozhodnutím prešla procesom posudzovania a žiadateľ ju realizuje v súlade s odporúčaním záverečného stanoviska, vydaného z procesu posudzovania podľa zákona EIA.

Vydané záverečné stanovisko vychádzalo zo spracovaného odborného posudku odborne spôsobilej

osoby. Správny orgán 1. stupňa prvostupňovým rozhodnutím povolil výnimky v časti NPR Mlynická dolina a NPR Furkotská dolina, kde platí piaty stupeň územnej ochrany, v časti vlastného územia TANAP-u, kde platí tretí stupeň územnej ochrany a v časti územia SKUEV 0307 Tatry, ktoré umožňujú rozvoj a zlepšenie podmienok lyžovania v týchto chránených územiach, pretože v konaní mal k dispozícii podklady vyhotovené v súlade so zákonom EIA, preukazujúce, že:

- navrhovaná činnosť, vzhľadom k tomu, že sa má realizovať v športovo a rekreačne využívanom prostredí nebude mať významný negatívny vplyv na prírodné hodnoty (predmet ochrany) národného parku a na predmet ochrany oboch NPR.
- navrhovaná činnosť, nebude mať samostatne ani v kombinácii s iným plánom alebo projektom významný vplyv na integritu územia európskeho významu SKUEV 0307 Tatry z hľadiska cieľov jeho ochrany.

S poukazom na uvedené preto nemožno podľa žalovaného považovať námietku žalobcu, že správne orgány oboch stupňov ani konajúci súd nijakým spôsobom nezdôvodnili, prečo je navrhovaná činnosť nadradená nad záujmy ochrany prírody a krajiny, za dôvodnú a žalovaný mal za to, že správne orgány oboch stupňov rozhodli v súlade s príslušnými právnymi predpismi.

Poznamenal, že tvrdenie žalobcu, že biotopy európskeho významu nachádzajúce sa v dotknutom území sú už pred týmto zásahom v negatívnom stave, je zavádzajúce a ničím nepodložené. Žalovaný v tomto smere poukazuje najmä na záverečné stanovisko MŽP SR č. 2486/2012-3.4/ak zo dňa 05.09.2012, v ktorom sa MŽP SR podrobne venuje aj biotopom európskeho významu, tak ako je to uvedené na strane 13 až 16 tohto vyjadrenia.

Žalovaný vo vzťahu k námietke žalobcu, že konajúci súd nevykonal žiadne vyhodnotenie vážnosti záujmu zásahu do biotopov európskeho významu, žalovaný poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. rozsudok NS SR sp. zn. 2Sžo/95/2007). Aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, týkajúcej sa požiadaviek riadneho odôvodnenia rozsudku súdu, súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky otázky, nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, na základe ktorých dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je zákonné a žalobu ako neodôvodnenú zamietol, pričom odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty žalobcu. Odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Bratislave je plne v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p.

V súvislosti s možným úmyselným rušením chránených živočíchov je podľa žalovaného potrebné upozorniť na podmienky prvostupňového rozhodnutia, ktoré obmedzuje uskutočňovanie činnosti na časové obdobie od 01.06. do 15.11. kalendárneho roka, t. j. mimo obdobia kritického pre vývin uvedených chránených druhov. Vplyvy na chránené rastlinné druhy, ktoré sú predmetom ochrany územia SKUEV 0307 Tatry neboli vyhodnocované, pretože žiadne takéto chránené rastlinné druhy neboli v dotknutom území zistené.

Vzhľadom na uvedené zastával názor, že prvostupňové rozhodnutie a druhostupňové rozhodnutie, ako aj postup ministerstva v správnych konaniach sú v súlade so zákonom č. 543/2002 Z.z. a správnym poriadkom, a preto napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny. Z uvedeného dôvodu žiadal odvolací súd, aby rozsudok krajského súdu potvrdil a podané odvolanie žalobcu zamietol.

IV.

Vyjadrenie zúčastnenej osoby k odvolaniu žalobcu

Zúčastnená osoba (1. Tatranská, akciová spoločnosť) považovala odvolanie žalobcu za nedôvodné a rozsudok krajského súdu za zákonný, vecne a právne správny a mala za to, že rozsudok nie je postihnutý žiadnou vadou, ktorá by napĺňala niektorý z odvolacích dôvodov tvrdených žalobcom v odvolaní proti rozsudku. Rovnako tak považovala aj samotnú žalobu žalobcu za nedôvodnú a napadnuté

rozhodnutie žalovaného za zákonné a vecne i právne správne, a mala za to, že postup krajského súdu, žalovaného i prvostupňového orgánu v danej veci bol zákonný, rozsudok, druhostupňové i prvostupňové rozhodnutia boli a sú vydané v súlade so zákonom, a preto námietky ani žaloba žalobcu, či odvolanie žalobcu proti rozsudku neodôvodňujú zmenu rozsudku a zrušenie druhostupňového ani prvostupňového rozhodnutia.

Mala za to, že pri vydávaní napadnutého druhostupňového rozhodnutia, ako aj pri rozhodovaní prvostupňového orgánu bolo o výnimke zo zákazov a udelení súhlasu rozhodované v súlade so zákonom č. 543/2002 Z.z., čo napokon bolo aj jednoznačne preukázané v konaní pred krajským súdom a krajským súdom vecne a právne správne konštatované v napadnutom rozsudku. Dodržanie všetkých zákonných náležitostí v konaniach a rozhodnutiach tak správnych orgánov, ako aj zákonnosť rozsudku krajského súdu je zrejmé aj z podmienok na realizáciu navrhovanej činnosti stanovených v správnych rozhodnutiach, ako aj opatrení a povinností povinne vykonávaných za účelom zabezpečenia záujmov ochrany prírody a krajiny, a to tak pri realizácii investičného zámeru, ako aj po jeho realizácii.

Opätovne poukázala na skutočnosť, že pokračuje v prevádzkovaní lyžiarskeho strediska, ktoré sa na území Tatranského národného parku nachádzalo už pred jeho vyhlásením za národný park. Už v roku 1935 bolo Štrbské Pleso hostiteľom účastníkov Majstrovstiev sveta v severskom lyžovaní. Aktivity, na ktoré boli rozhodnutím správnych orgánov udelené výnimky zo zákazov ustanovených zákonom o ochrane prírody a súhlasy v zmysle zákona o ochrane prírody za podmienok ustanovených prvostupňovým rozhodnutím v zmysle § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody, boli súčasťou (ako investičný zámer) posudzovania v zmysle zákona EIA.

Žalobca žiadnym aktívnym spôsobom nevstúpil do tohto posudzovacieho konania v zmysle zákona o EIA (realizovaného v roku 2012), hoci mu takéto právo vyplývalo priamo zo zákona. V tejto súvislosti poukázala na zásadu, ktorá je platná od čias rímskeho práva, a to zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. „práva patria len bdelym (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým)“, a teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou.

Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

V.

Argumentácia rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa

Správny orgán 1. stupňa rozhodnutím č. j.: 2013/475-5823 zo dňa 28.03.2013 na základe žiadosti 1. Tatranská, akciová spoločnosť (ďalej aj len „žadateľ“) v súvislosti s realizáciou investičného zámeru v lyžiarskom areáli Štrbské Pleso - „Výbudovanie a úprava lyžiarskych tratí a zasnežovania, výstavby lanovej dráhy SL CD6C Interski - Štrbské Pleso a demontáž LV Interski a LV Solisko v lyžiarskom areáli Štrbské Pleso“, pozostávajúceho z projektovej dokumentácie „Lyžiarske trate Štrbské Pleso - projekt pre využitie územia“ a z projektovej dokumentácie „Lanová dráha SL CD6C Interski - Štrbské Pleso“, ktorý bude realizovaný na parcelách KN - C č. 3626, 3627, 3622/1, 3621, 3858, 3620, 3852/25, 3852/26, 3852/27, 3853/1, 3859, 3869/1, 3870, 3871, 3623, 3629/1, 3854, 3927, 3852/1, 3855, 3861, 3856 a 3857 v k. ú. K.

v časti A. výroku rozhodnutia povolil výnimky

- zo zákazov ustanovených v § 16 ods. 1 písm. b/, f/ a i/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov (ďalej aj len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) na umiestnenie stavby, zásah do lesného porastu a poškodzovanie vegetačného a pôdneho krytu, rušenie pokoja a ticha v piatom stupni ochrany v NPR Furkotská dolina a NPR Mlynická dolina,
- zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 14 ods. 1 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. a v § 14 ods. 1 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. na pohyb mimo vyznačeného turistického chodníka alebo náučného chodníka za hranicami zastavaného územia obce v piatom a treťom stupni územnej

ochrany v NPR Furkotská dolina, NPR Mlynická dolina a vo vlastnom území TANAP-u,

- zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. a v § 14 ods. 1 písm. a/ v znení § 13 ods. 1 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z. na vjazd a státie s motorovými vozidlami za hranicami zastavaného územia obce v piatom a treťom stupni územnej ochrany v NPR Furkotská dolina, NPR Mlynická dolina a vo vlastnom území TANAP-u,
- zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. c/ zákona č. 543/2002 Z.z. na umiestnenie tabúl v súvislosti so zabezpečením bezpečnosti pri realizácii jednotlivých stavebných objektov a činnosti a so zabezpečením bezpečnosti pri prevádzke lyžiarskych tratí v piatom stupni ochrany v NPR Furkotská dolina a NPR Mlynická dolina,
- zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. g/ zákona č. 543/2002 Z.z. na oplocovanie pozemku v súvislosti so zabezpečením bezpečnosti pri výstavbe jednotlivých stavebných objektov a činností v piatom stupni ochrany v NPR Furkotská dolina a NPR Mlynická dolina,
- zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 14 ods. 1 písm. d/ zákona č. 543/2002 Z.z. a v § 14 ods. 1 písm. d/ na vykonávanie zimných športových aktivít za hranicami zastavaného územia obce v piatom stupni ochrany v NPR Furkotská dolina a NPR Mlynická dolina a vo vlastnom území TANAP-u,
- zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 14 ods. 1 písm. f/ zákona č. 543/2002 Z.z. a v § 14 ods. 1 písm. f/ na použitie zariadenia spôsobujúceho svetelné a hlukové efekty mimo uzavretých stavieb v súvislosti s použitím stavebných mechanizmov pri realizácii stavieb a činností v piatom stupni ochrany v NPR Furkotská dolina a NPR Mlynická dolina a vo vlastnom území TANAP-u,
- zo zákazu ustanoveného v § 16 ods. 1 písm. a/ v znení § 15 ods. 1 písm. e/ zákona č. 543/2002 Z.z. na výrub drevín, druh kosodrevina, limba, smrek a smrekovec, v k. ú. K. mimo lesného pôdneho fondu - parcela KN-C č. 3854 (druh pozemku ostatná plocha) v NPR Mlynická dolina.

V časti B. výroku rozhodnutia vydal súhlasy

- podľa § 16 ods. 2 v znení § 13 ods. 2 písm. i/ zákona č. 543/2002 Z.z. na budovanie a vyznačenie lyžiarskej trate v piatom stupni územnej ochrany v NPR Furkotská dolina a NPR Mlynická dolina na území TANAP-u pre lyžiarske trate Modrá zjazdovka, Juniori + dospelí, Spojka rozšírenie, Úprava Esíčko, Odjazd Esíčko, Odjazd LD Interski, Detská zjazdovka,
- podľa § 16 ods. 2 v znení § 13 ods. 2 písm. l/ zákona č. 543/2002 Z.z. a podľa § 14 ods. 2 písm. a/ v znení § 13 ods. 2 písm. l/ zákona č. 543/2002 Z.z. na umiestnenie krátkodobého prenosného zariadenia za hranicami zastavaného územia v piatom stupni územnej ochrany v NPR Furkotská dolina a na území TANAP-u,
- podľa § 16 ods. 2 v znení § 14 ods. 2 písm. d/ zákona č. 543/2002 Z.z. a podľa § 14 ods. 2 písm. d/ zákona č. 543/2002 Z.z. na let vrtuľníkom s výškou letu menšou ako 300 m nad zemou pri realizácii stavebných objektov a činností v území s piatym a tretím stupňom územnej ochrany v NPR Furkotská dolina, NPR Mlynická dolina a vo vlastnom území TANAP-u,
- podľa § 14 ods. 2 písm. b/ zákona č. 543/2002 Z.z. na umiestnenie tabúl pre zabezpečenie bezpečnosti pri výstavbe jednotlivých stavebných objektov a činností v území s tretím stupňom ochrany vo vlastnom území TANAP-u,
- podľa § 14 ods. 2 písm. a/ v znení § 13 ods. 2 písm. d/ zákona č. 543/2002 Z.z. na oplotenie pozemku za hranicami zastavaného územia obce v území s tretím stupňom ochrany vo vlastnom území TANAP-u,
- podľa § 16 ods. 2 v znení § 6 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z.z. na zasahovanie do prioritného biotopu európskeho významu Kr10 Kosodrevina (kód NATURA:4070*) o výmere 2,353 ha, do biotopu európskeho významu Ls9.4 Smrekovcovo-limbové lesy (kód NATURA: 9420) o výmere 0,764 ha a do biotopu európskeho významu Ls9.1 Smrekové lesy čučoriedkové (kód NATURA: 9410) o výmere 3,863 ha, ktorým sa uvedené biotopy môžu zničiť v piatom stupni územnej ochrany,

a určil podrobnejšie podmienky výkonu rozhodnutia podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z.

VI.

Argumentácia rozhodnutia žalovaného

Žalovaný rozhodnutím č. 5650/2013-2.2 zo dňa 27.05.2013 zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie správneho orgánu 1. stupňa č. 2013/475-5823 zo dňa 28.03.2013. Po preskúmaní spisového materiálu a po vysporiadaní sa s námietkami žalobcu mal za to, že v rozhodovaní správneho orgánu 1. stupňa nie sú nedostatky, pre ktoré by žalovaný musel prvostupňové rozhodnutie zmeniť alebo zrušiť. Prvostupňové rozhodnutie bolo vydané v súlade s právnymi predpismi a preto rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovvej časti rozhodnutia.

VII.

Právny názor NS SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. júna 2017 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny /platného a účinného v čase rozhodovania správnych orgánov/ (ďalej len zákon o ochrane prírody a krajiny), ochranou prírody a krajiny podľa tohto zákona sa rozumie obmedzovanie zásahov, ktoré môžu ohroziť, poškodiť alebo zničiť podmienky a formy života, prírodné dedičstvo, vzhľad krajiny, znížiť jej ekologickú stabilitu, ako aj odstraňovanie následkov takých zásahov. Ochranou prírody sa rozumie aj starostlivosť o ekosystémy.

Podľa § 2 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny

s) biotop európskeho významu biotop, ktorý je v Európe ohrozený vymiznutím alebo má malý prirodzený areál, alebo predstavuje typické ukážky jednej alebo viacerých biogeografických oblastí Európy,

t) biotop národného významu biotop, ktorý nie je biotopom európskeho významu, ale je v Slovenskej republike ohrozený vymiznutím alebo má malý prirodzený areál, alebo predstavuje typické ukážky biogeografických oblastí Slovenskej republiky,

u) prioritný biotop biotop európskeho významu, ktorého ochrana má zvláštny význam vzhľadom na podiel jeho prirodzeného výskytu v Európe,

Podľa § 3 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, každý je povinný chrániť prírodu a krajinu pred ohrozovaním, poškodzovaním a ničením a starať sa podľa svojich možností o jej zložky a prvky na účel ich zachovania a ochrany, zlepšovania stavu životného prostredia a vytvárania a udržiavania územného systému ekologickej stability.

Podľa § 4 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, každý je pri vykonávaní činnosti, ktorou môže ohroziť, poškodiť alebo zničiť rastliny alebo živočíchy, alebo ich biotopy, povinný postupovať tak, aby nedochádzalo k ich zbytočnému úhynu alebo k poškodzovaniu a ničeniu.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o ochrane prírody a krajiny, ak činnosť uvedená v odseku 1 vedie k ohrozeniu existencie druhov rastlín a živočíchov alebo k ich degenerácii, k narušeniu rozmnožovacích schopností alebo k zániku ich populácie, štátny orgán ochrany prírody a krajiny (ďalej len „orgán ochrany prírody“) túto činnosť po predchádzajúcom upozornení obmedzí alebo zakáže.

Podľa § 6 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, ochrana biotopu európskeho významu a biotopu národného významu zahŕňa

- a) obmedzovanie alebo regulovanie zásahov, ktoré môžu mať negatívny vplyv na priaznivý stav biotopu,
- b) vytváranie podmienok pre zachovanie alebo dosiahnutie priaznivého stavu biotopu,
- c) sledovanie výskytu biotopu a stavu biotopu.

Podľa § 27 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, územím európskeho významu podľa tohto zákona sa rozumie územie v Slovenskej republike tvorené jednou alebo viacerými lokalitami,

- a) na ktorých sa nachádzajú biotopy európskeho významu alebo druhy európskeho významu, na ochranu ktorých sa vyhlasujú chránené územia,
- b) ktoré sú zaradené v národnom zozname týchto lokalít obstaraným ministerstvom a prerokovaným s ministerstvom pôdohospodárstva (ďalej len „národný zoznam“).

Podľa § 35 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, chráneného živočicha je zakázané

- a) úmyselne odchytať alebo usmrcovať v jeho prirodzenom areáli vo voľnej prírode,
- b) úmyselne rušiť, najmä v období rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku alebo sťahovania,
- c) úmyselne poškodzovať, ničiť alebo zbierať jeho vajcia vo voľnej prírode,
- d) poškodzovať alebo ničiť miesta jeho rozmnožovania alebo odpočinku,
- e) medzidruhovo krížiť,
- f) držať, prepravovať, predávať, vymieňať alebo ponúkať na predaj alebo výmenu.

Podľa § 40 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, zákaz činnosti vo vzťahu k chráneným druhom, vybraným druhom rastlín a vybraným druhom živočíchov (§ 34 až 38) neplatí, ak orgán ochrany prírody, ktorý je príslušný na povolenie výnimky, vopred písomne určí, že činnosť je potrebná na zabezpečenie starostlivosti o chránené druhy, vybrané druhy rastlín, vybrané druhy živočíchov alebo ich biotopy; ustanovenia odsekov 2 a 4 sa použijú rovnako. Zákaz činnosti podľa § 34 ods. 1 písm. a) (zákaz vykopávať alebo ničiť chránenú rastlinu), § 35 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. d) neplatí, ak ide o činnosť súvisiacu s vykonávaním činnosti, ktorá

a) bola povolená v rámci územnej ochrany orgánom ochrany prírody, pričom sa v konaní preukázalo, že činnosť nebude mať negatívny vplyv na populáciu dotknutého druhu a zároveň

b) na základe výsledku posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu⁶⁴) nebude mať negatívny vplyv na predmet ochrany dotknutého územia a v prípade územia podľa § 28 ani na priaznivý stav predmetu jeho ochrany.

Podľa § 67 písm. i) zákona o ochrane prírody a krajiny, krajský úrad životného prostredia môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku zo zakázaných činností v územiach s druhým, tretím, štvrtým alebo piatym stupňom ochrany, v chránených vtáčích územiach a ak ide o prírodné pamiatky a národné prírodné pamiatky a ich ochranné pásma podľa § 24, a ak ide o druhy podľa § 40 v súvislosti s povoľovaním výnimky z územnej ochrany, ak tak určí ministerstvo.

Podľa § 38 ods. 1 zákona č. 24/2006 Z.z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov /platného a účinného v čase rozhodovania správnych orgánov/ (ďalej len EIA), pri rozhodovaní o povolení navrhovanej činnosti sa musí prihliadať na obsah záverečného stanoviska k činnosti podľa § 37.

Podľa § 38 ods. 3 EIA, navrhovanú činnosť, ktorá pravdepodobne môže mať samostatne alebo v kombinácii s inou činnosťou alebo dokumentom významný vplyv na územie sústavy chránených území, môže povoľujúci orgán povoliť, len ak sa na základe výsledku posudzovania vplyvov preukáže, že nebude mať nepriaznivý vplyv na integritu takeého územia z hľadiska cieľov jeho ochrany, ak odsek 4 neustanovuje inak.

Podľa čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky ods. 1-3, každý má právo na priaznivé životné prostredie. Každý je povinný chrániť a zveľaďovať životné prostredie a kultúrne dedičstvo. Nikto nesmie nad mieru

ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky.

Podľa čl. 6 ods. 2 smernice Rady č. 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane biotopov, voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín (ďalej len smernica o biotopoch), členské štáty podniknú primerané kroky, aby sa v osobitne chránených územiach predišlo postupnému zhoršovaniu stavu biotopov a biotopov druhov, ako aj zásahom do života druhov, pre ktoré boli územia vyhlásené, pokiaľ by sa takéto zásahy nemohli považovať za významné z hľadiska cieľov tejto smernice.

Podľa čl. 12 ods. 1 smernice o biotopoch, členské štáty prijímú nevyhnutné opatrenia na vytvorenie systému prísnej ochrany živočíšnych druhov uvedených v prílohe IV (a) v prirodzenom areáli ich rozšírenia a zakázu:

- (a) všetky formy úmyselného odchytu a usmrcovania jedincov týchto druhov voľne žijúcich v prírode;
- (b) úmyselné vyrušovanie týchto druhov najmä v období rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku a migrácie;
- (c) úmyselné ničenie alebo zber vajec vo voľnej prírode;
- (d) poškodzovanie alebo ničenie miest rozmnožovania alebo miest odpočinku.

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým prvostupňový súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. 5650/2013-2.2 zo dňa 27.05.2013 ako aj prvostupňového rozhodnutia č. 2013/475-5823 zo dňa 28. marca 2013.

Preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd na tomto mieste považuje za dôležité zdôrazniť, že základný právny rámec na vymedzenie pojmu životné prostredie poskytuje Ústava Slovenskej republiky. Úpravu životného prostredia je možné napríklad nájsť aj v Medzinárodnom pakte o občianskych a politických právach (najmä čl. 1 ods. 2) alebo v Medzinárodnom pakte o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (najmä čl. 25). Ústava v skupine hospodárskych, sociálnych a kultúrnych práv predovšetkým garantuje základné právo jednotlivca na určitú kvalitu životného prostredia, nakoľko iba negatívne pôsobiace hospodárske aktivity jednotlivca, ktoré prevyšujú únosnú mieru kritérií stanovených štátom, aj tento štát zakazuje. Podľa čl. 44 ods. 1 ústavy má každý právo na priaznivé životné prostredie.

Avšak na otázku, čo je životné prostredie, je nutné vychádzať v zmysle čl. 44 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky zo zložkovej definície životného prostredia obsiahnutej v ustanovení § 2 zákona č. 17/1992 Zb. o životnom prostredí, ktorým rámcom je nepochybne úvodná preambula citovaného zákona. S obdobným záverom judikoval Najvyšší súd vo svojej staršej judikatúre (rozsudok sp. zn. 1 Sž-o-KS 194/2004 z 13. septembra 2005, str. 8). Podľa § 2 zák. č. 17/1992 Zb. životným prostredím je všetko, čo vytvára prirodzené podmienky existencie organizmov včítane človeka a je predpokladom ich ďalšieho vývoja. Jeho zložkami sú najmä ovzdušie, voda, horniny, pôda, organizmy.

U životného prostredia je z právneho hľadiska osobitosťou to, že je chránené nielen právo, ktorého predmetom je životné prostredie (viď čl. 20 ods. 3 posledná veta alebo čl. 44 ods. 2 a 3 ústavy zakazujúce znižovať priaznivú úroveň), tzn. ako komplexný systém pravidiel správania sa jednotlivcov v rôznych situáciách k predmetu práva, ale aj samotný predmet hore uvedeného práva, čo je menej obvyklé v právnej náuke; t.j. štát (vrátane súdnej moci) si sám ukladá pozitívny záväzok chrániť životné prostredie (čl. 44 ods. 4 ústavy). Je nepochybné, že toto právo na priaznivé životné prostredie je úzko prepojené s inými základnými ľudskými právami, medzi ktorými popredné miesto zaujíma základné

právo na život. Nakoľko ľudská bytosť svoj život prežíva nielen v životnom prostredí, ale aj v rodinnom zázemí, ktoré je súčasťou jeho súkromia, potom je celkom logické, že medzinárodné súdne orgány kladú dôraz pri ochrane životného prostredia práve na tieto zložky ľudského života (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sžp/1/2010 zo dňa 14.05.2013)

Primárne právo EÚ nedefinuje pojem životné prostredie alebo pojem „ochrana životného prostredia“ ale zo znenia čl. 4 ods. 2 písm. e), čl. 191 ZFEÚ vyplýva, že okrem pojmu „životné prostredie“ do tohto odvetvia sa zahŕňa aj ochrana ľudského zdravia, prírodné zdroje a ich užívanie, otázky spojené so zmenou klímy a to aj na medzinárodnej úrovni. Slovenská republika na seba prevzala pozitívny záväzok chrániť životné prostredie pred jeho deštrukciou najmä formou vytvorenia čo najúčinnějších právnych a mimoprávných prostriedkov. Ústavodarca k povinnosti štátu chrániť životné prostredie priradil prostredníctvom čl. 45 ústavy najmä ústavné právo na informácie o životnom prostredí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pristupuje k životnému prostrediu ako ku komplexnej a právne nedeliteľnej veci verejne užívateľnej každým jednotlivcom bez možnosti vylúčenia z jeho benefití, pričom na subjektívne právo jednotlivca na priaznivý životné prostredie nie je možné nazerať inak, ako na snahu ľudstva zachovať priaznivý stav životného prostredia pre nasledujúce pokolenia (obdobne rozsudok sp. zn. 1Sžo-KS 194/2004)

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky:

I. Životné prostredie je základnou, neodmysliteľnou a nenahraditeľnou podmienkou bytia človeka (*conditio sine qua non*) a jeho priaznivý stav je zásadne určujúcim faktorom popri ľudskej existencii aj pri reprodukcii jednotlivca, tzn. napomáha naplniť účel objektívneho práva (m.m. body č. 64 až 67 rozsudku Najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžr/68/2011 zo dňa 27.03.2012), ale aj pri populácií flóry a fauny vrátane stability ekologickej rovnováhy planéty.

II. Najvyšší súd v životnom prostredí vidí základnú ľudskú hodnotu tak v zmysle hospodárskom, ako aj sociálnom, a v neposlednom rade aj v zmysle biologickom.

III. Ochrana životného prostredia je ústavným imperatívom zakotveným nielen v čl. 44 Ústavy Slovenskej republiky, ale aj v jednotlivých zákonoch vykonávajúcich na základe čl. 51 ods. 1 ústavy túto požiadavku v konkrétnych právnych odvetviach pre jednotlivcov a pre štátne orgány.

(Rozhodnutie NSSR 1Sžp/1/2010 zo dňa 14.mája 2013)

I. Pod pojmom životné prostredie máme na mysli všetko, čo nás na Zemi obklopuje a najmä po stránke biologickej stability ovplyvňuje prirodzené podmienky života človeka spolu s existenciou rozmanitých druhov organizmov.

Ak hovoríme o životnom prostredí, nehovoríme o podmienkach, ktoré robia život jednotlivca alebo spoločnosti znesiteľnejším, lepším alebo technicky komfortnejším, ale hovoríme o neopakovateľnom a nenahraditeľnom stave, bez ktorého by život jednotlivca nebol možný takmer alebo vôbec.

II. Vzhľadom na bezprostrednú odozvu dopadu negatívnych ľudských činností na životné prostredie ako celok, ktoré neakceptuje ani štátnu suverenitu, ani hranice štátov ani normatívne zákazy a príkazy - je to trvalé beneficium, resp. trvalý kolektívny záujem, ktorý, najmä vo vzťahu k občanom v zmysle právno-filozofickej teórie spoločenskej zmluvy z konca 18. storočia priamo zaťažuje štát - v prenesenom zmysle obdobne ako právo na život bez vojnového nebezpečenstva alebo životu nebezpečných chorôb, a ktoré musí existovať bez toho, aby jednotlivec chcel, mohol alebo s jeho existenciou spojenú vôľu právne prejaviť mal, lebo bez jeho existencie už svoju vôľu neprejaví, lebo bez jeho existencie nie je možné blahobyť ľudstva dosiahnuť vôbec a zabezpečenie základných ľudských práv vrátane ústavou garantovaného práva na život je nemysliteľné. (Rozhodnutie NSSR sp. zn. 5Sžp 41 2009)

„Právo na priaznivé životné prostredie a s ním spojená jeho ochrana nie je v zmysle čl. 44 ods. 1 ústavy len formálnou abstraktnou formuláciou, ale jeho konkrétnym obsahom je subjektívne hmotnoprávne oprávnenie prislúchajúce, na rozdiel od právnických osôb len fyzickým osobám. Jeho subjektu poskytuje nástroje zabezpečujúce mu takú kvalitu životného prostredia, umožňujúce mu nerušene žiť, a to z hľadiska osobného ako aj spoločenského života, t. j. mal by mať právo na zdravé, priaznivé, vhodné, nerušené, dôstojné životné prostredie, poskytujúce mu možnosti kvalitného bývania, dobrého životného pocitu, zdravých pracovných podmienok a pod.“ (Rozsudok NS SR sp. zn. 7SŽ 103/2003 zo dňa 19.02.2004)

„I. Účelom základného práva na priaznivé životné prostredie je garancia priaznivého životného prostredia pre každú fyzickú osobu ktorá, keďže ide o jej subjektívne právo verejnoprávnej povahy, má voči štátu nárok sa ho domáhať. Toto základné právo je úzko späté s výsledkami vedecko - technického rozvoja, ich dopadu na životné prostredie, ako aj s požiadavkami človeka na dôstojný život.

II. Logickým výkladom, hlavne použitím jednej zo smerníc logického výkladu, podľa ktorej právne normy sú určené ľuďom, a to treba mať na pamäti (omne ius hominum causa constitutum), možno jednoznačne dospieť k záveru, že subjektom základného práva podľa čl. 44 ods. 1 Ústavy je každá fyzická osoba a zo zrejmých dôvodov sa ho nemôže domáhať právnická osoba, keďže stav a úroveň životného prostredia jednoznačne determinuje kvalitu ľudského života, teda kvalitu života človeka“

(Uznesenie Ústavného súdu SR z 01.04. 2008, sp. zn. III ÚS 108/2008)

„Tak ako právo vlastníť majetok, aj právo na priaznivé životné prostredie zaručuje ústava ako základné právo. Základné práva a slobody sú navzájom rovnocenné. Koncepcia materiálneho právneho štátu vylučuje vytvorenie „hierarchie“ základných práv a slobôd, v ktorej by sa jednému základnému právu alebo slobode priznal väčší význam, než aký má iné základné právo alebo sloboda. Základné práva a slobody sa môžu dostať do konfliktu, aj sa do konfliktu dostávajú. Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd v režime medzinárodných dohôd o ľudských právach) treba riešiť pomocou zásady spravodlivej rovnováhy.

Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu, či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (PL. ÚS 7/96). Ústava predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých právnych noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločenský vzťah upravuje jedinou normou ústavy (II. ÚS 128/95). Každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, ak medzi nimi existuje príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97). Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločenský vzťah upravuje jedinou normou ústavy (II. ÚS 128/95). Každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, ak medzi nimi existuje príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97).

Podľa čl. 20 ods. 3 ústavy vlastníctvo zaväzuje. Nemožno ho zneužiť na ujmu práv iných alebo v rozpore so všeobecnými záujmami chránenými zákonom. Výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať ľudské zdravie, prírodu, kultúrne pamiatky a životné prostredie nad mieru ustanovenú zákonom. Účelom úpravy čl. 20 ods. 3 tretej vety ústavy je vymedziť rozsah a obsah právneho postavenia vlastníka, podmieniť výkon vlastníckych práv povinnými ohľadmi, ktoré vlastníč musí brať na iné hodnoty verejného záujmu...

Výkon vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 3 ústavy je v záujme zachovania práv iných osôb limitovaný; ústavou určené medze vlastníckeho práva sa vzťahujú na taxatívne ustanovené hodnoty, ktoré podliehajú ochrane pri výkone vlastníckeho práva. Predmetom ochrany je: a) ľudské zdravie, b) príroda, c) kultúrne pamiatky, d) životné prostredie. Každá z týchto hodnôt podlieha ochrane, ktorá nie je nadradená nad vlastnícke právo, lebo nie je absolútna. Chránené hodnoty vlastníč môže poškodzovať v rozsahu zákona, lebo výkon vlastníckeho práva nesmie poškodzovať tieto hodnoty „nad mieru

ustanovenú zákonom“.

Podľa čl. 44 ods. 3 ústavy nikto nesmie nad mieru ustanovenú zákonom ohrozovať ani poškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky. Z hľadiska čl. 20 ods. 3 ústavy sa toto ustanovenie môže zdať nadbytočné, avšak ustanovenie čl. 44 ods. 3 má všeobecný význam. Nezakladá povinnosť iba vo vzťahu k výkonu vlastníckeho práva. Ustanovuje povinnosť neohrozovať a nepoškodzovať životné prostredie, prírodné zdroje a kultúrne pamiatky nad mieru ustanovenú zákonom pri výkone každého základného práva a slobody. Vo vzťahu k životnému prostrediu ústava formuláciou čl. 44 ods. 3 rozširuje jeho ochranu aj do sféry prevencie tým, že zakazuje nielen poškodzovať životné prostredie, ale zakazuje životné prostredie aj ohrozovať. Uvedené zákazy sú zároveň komplementárnym vyjadrením povinnosti chrániť a zveľaďovať životné prostredie, ktorá je ustanovená v čl. 44 ods. 2 ústavy.“(Nález ústavného súdu PL ÚS 22/06 zo dna 01.10.2008)

Najvyšší súd poukazuje na to, že základné kamene európskej legislatívy pre ochranu prírody sú smernica Rady č. 79/409/EHS z 2. apríla 1979 o ochrane voľne žijúcich vtákov (ďalej len „smernica o vtákoch“) a smernica o biotopoch. Tieto smernice predstavujú najambicióznejšiu a najrozsiahlejšiu iniciatívu, aká sa vôbec niekedy uskutočnila s cieľom chrániť naše prírodné dedičstvo v celej Európskej únii. Ústredným bodom obidvoch smerníc o prírode je vytvorenie celoeurópskej ekologickej siete chránených lokalít nazvanej Natura 2000. Každá krajina označila lokality siete Natura 2000, aby pomohla zachovať vzácne biotopy a druhy nachádzajúce sa na ich území. Veľkosť jednotlivých lokalít siete Natura 2000 siaha od plôch s výmerou menej ako 1 ha až po 5 000 km² v závislosti od druhov alebo biotopov, ktoré hodlajú zachovať; väčšina z nich má výmeru okolo 100 - 1 000 ha. Niektoré sú situované vo vzdialených oblastiach, väčšinou však tvoria ucelenú časť nášho vidieka a obsahujú širokú paletu rôznych biotopov, nárazníkových zón a iných prvkov krajiny. V dôsledku toho sieť Natura 2000 nielen ochraňuje niektoré najvzácnejšie európske druhy a biotopy, ale poskytuje aj bezpečné útočisko pre ďalšie nespočetné živočíchy, rastliny a charakteristické črty života zvierat a rastlín vo voľnej prírode, ktoré, aj keď sú všeobecnejšie, predstavujú rovnako dôležitú súčasť nášho prírodného dedičstva. Súčasťou Natura 2000 na území Slovenskej republiky je územie európskeho významu Tatry (SKUEV0307 Tatry).

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia SD EÚ v oblasti ochrany prírody a krajiny v zmysle smernice o biotopoch:

„Článok 6 ods. 2 zaväzuje členské štáty, aby predchádzali zhoršovaniu stavu prirodzených biotopov a biotopov druhov. Je zrejmé, že pre prebratie článku 6 ods. 2 smernice o biotopoch a jeho zavedenie do účinnosti môže byť potrebné prijať tak opatrenia určené na predídanie vonkajších zásahov a poškodení spôsobených človekom, ako aj opatrenia určené na zastavenie prirodzeného vývoja spôsobilého zhoršiť stav ochrany druhov a prirodzených biotopov v OCHU.“ (rozsudok z 20. októbra 2005, Komisia/Spojené kráľovstvo, C-6/04, EU:C:2005:626, body 33-34)

„Článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch v spojení s jej článkom 7 ukladá členským štátom prijať vhodné opatrenia na zabránenie zhoršenia životného prostredia a podstatného rušenia živočíšnych druhov v OCHÚ, pre ktoré sú tieto územia určené.

Nemôže však byť vylúčené, že sa taký plán alebo projekt ukáže byť neskôr, a to aj v prípade, keď nedošlo k žiadnemu pochybeniu, za ktoré by zodpovedali príslušné vnútroštátne orgány, spôsobilý spôsobiť takéto poškodzovanie alebo rušenie. Za týchto okolností umožňuje článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch vyhovieť zásadnému cieľu udržať a uchrániť kvalitu životného prostredia spolu s ochranou prirodzeného životného prostredia rovnako pre voľne žijúce zvieratá ako pre rastlinstvo v zmysle prvého odôvodnenia tejto smernice.“ (rozsudok zo 7. septembra 2004, Waddenvereniging a Vogelbeschermingsvereniging, C-127/02, EU:C:2004:482, body 32 a 37)

„Článok 12 ods. 1 písm. b) a písm. d) vyžadujú, aby sa prijali nevyhnutné opatrenia na vytvorenie systému prísnej ochrany živočíšnych druhov uvedených v prílohe IV písm. a) danej smernice v ich prirodzených biotopoch zakazujúceho úmyselné vyrušovanie týchto druhov, najmä v období

rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku a migrácie, ako aj poškodzovanie alebo ničenie miest rozmnožovania alebo miest odpočinku.“ (rozsudok z 30. januára 2002, Komisia/Grécko, C-103/00, EU:C:2002:60, bod 26)

„Systém prísnej ochrany v zmysle článku 12 ods. 1 písm. b) a písm. d) smernice predpokladá prijatie logicky skĺbených a koordinovaných opatrení preventívneho charakteru, ako konštatuje generálny advokát Léger vo svojich záveroch vo veci Komisia proti Grécku C-161/02, odseky 43 a 44.“ (rozsudok zo 16. marca 2006, Komisia/Grécko, C-518/04, EU:C:2006:183, bod 16)

„Činy uvedené v článku 12 ods. 1 písm. d) smernice nie sú len úmyselné činy, ale rovnako neúmyselné činy (pozri rozsudok Komisia/Spojené kráľovstvo, už citovaný, body 73 až 79). Neobmedzením zákazu uvedeného článkom 12 ods. 1 písm. d) smernice na úmyselné činy na rozdiel od toho, ako to bolo vykonané, čo sa týka činov uvedených v predmetnom článku pod písmenami a) až c), zákonodarca Spoločenstva preukázal svoju vôľu udeliť miestam na rozmnožovanie alebo miestam na oddych zvýšenú ochranu proti činom spôsobujúcim ich poškodenie alebo zničenie. Vzhľadom na dôležitosť cieľov ochrany biologickej rôznorodosti, ktoré má za cieľ realizovať smernica, nie je vôbec neprimerané, aby zákaz uvedený v článku 12 ods. 1 písm. d) nebol obmedzený na úmyselné činy.“

(rozsudok z 10. januára 2006, Komisia/Spolková republika Nemecko, C-98/03, ECLI:EU:C:2006:3, bod 55)

„Režim primeranej ochrany uplatniteľný na lokality uvedené vo vnútro štátnom zozname zaslanom Komisii Európskych spoločenstiev v zmysle článku 4 ods. 1 smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín vyžaduje, aby členské štáty nepovolili zásahy, pri ktorých existuje riziko, že vážne ohrozia ekologické vlastnosti týchto lokalít.

Členské štáty sú povinné v súlade s ustanoveniami vnútroštátneho práva prijať všetky opatrenia potrebné na to, aby sa zabránilo zásahom, pri ktorých existuje riziko, že vážne ohrozia ekologické vlastnosti lokalít uvedených vo vnútroštátnom zozname zaslanom Komisii Európskych spoločenstiev. Je úlohou vnútroštátneho sudcu, aby posúdil, či ide o takúto situáciu.“

(rozsudok zo 14. septembra 2006, Bund Naturschutz in Bayern a ďalší, C-244/05, EU:C:2006:579, body 47 a 51)

Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd konštatuje, že národné parky a prírodné rezervácie, ktoré sa v nich nachádzajú sú naším jediným národným bohatstvom. Ich hlavnou úlohou je umožniť fungovanie prírodných procesov, poskytnúť útočisko pre organizmy, ktoré toto útočisko v normálnej krajine už dávno stratili. Zjazdové trate predstavujú zdevastované plochy a trvalý negatívny stresový prvok krajiny znižujúci prirodzenú biodiverzitu fauny a flóry v území, spojené s vysokým rizikom dlhodobej erózie na pôdny a vegetačný kryt, pričom zároveň spôsobujú i vizuálne negatívny faktor krajiny tvorby v území národného parku. Je nesporné, že orgány ochrany prírody rozhodujú v konaniach podľa zákona z hľadiska záujmov ochrany prírody a krajiny. Ich úlohou je pomáhať chrániť prírodu a prírodné procesy v chránených územiach. Avšak udeľovanie výnimiek, ktoré nezohľadňujú možnosť negatívneho dopadu na biotu chránených území a vychádzajú v ústrety ľudským požiadavkám, v konečnom dôsledku stiera rozdiely medzi rôznymi stupňami ochrany prírody na Slovensku, ktoré z tohto dôvodu strácajú zmysel. Záujem na ochrane v tom ktorom území alebo na ochrane jednotlivých zložiek ekosystému je vyjadrený zaradením týchto území a zložiek systému do systému ochrany prírody. Tak právo na životné prostredie ako aj vlastnícke právo k investícii resp. užívacie právo k predmetnému pozemku sú právnym poriadkom SR chránené, žiadne z nich však nie je právo absolútne, a ako uvádza Ústavný súd Slovenskej republiky, pokiaľ sa tieto práva dostávajú do konfliktu, je potrebné riešiť tento pomocou zásady spravodlivej rovnováhy. Musíme sa jasne rozhodnúť, či chceme na tomto území národný park pre prírodu a ľudí alebo „lunapark“, ktorým sa TANAP stáva. Tieto dve veci sa na tom istom mieste vylučujú.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že vo veciach ochrany životného prostredia ako aj v predmetnej veci je potrebné mať na zreteli vyšší záujem na ochrane nášho prírodného bohatstva a každý, čo i len minimálny zásah do nášho najväčšieho prírodného bohatstva, do nedotknutej prírody musí byť dostatočne odôvodnený, ako aj každá udelená výnimka a povolený súhlas.

Najvyšší súd zastáva názor, že je povinnosťou nás všetkých, o to viac orgánov ochrany prírody a krajiny myslieť na budúce generácie a snažiť sa o zachovanie priaznivého stavu životného prostredia pre nasledujúce pokolenia, ktoré v dôsledku stále väčších zásahov do prírody a odkrojovania z prírodného bohatstva, budú mať možnosť vidieť namiesto nedotknutej prírody a jej fauny a flóry, vylesnené, zastavané územia, lyžiarske strediská a hotely, bez spevu vtákov a rozvíjajúceho sa lesného života.

Námietka žalobcu, že krajský súd rovnako ako aj orgány ochrany prírody nezohľadnili a neodôvodnili, z hľadiska ochrany prírody a záujmu prevyšujúceho nad záujmom ochrany prírody, udelenie výnimiek zo zákazov a vydanie súhlasov, a v čom je záujem na vybudovaní lyžiarskych tratí dôležitejší ako záujem na ochrane biotop európskeho významu vrátane prioritných biotopov, je dôvodná.

V zmysle § 67 ods. 1 písm. i) zákona o ochrane prírody a krajiny, krajský úrad životného prostredia môže v odôvodnených prípadoch povoliť výnimku zo zakázaných činností v územiach s druhým, tretím, štvrtým alebo piatym stupňom ochrany, v chránených vtáčích územiach a ak ide o prírodné pamiatky a národné prírodné pamiatky a ich ochranné pásma podľa § 24, a ak ide o druhy podľa § 40 v súvislosti s povoľovaním výnimky z územnej ochrany, ak tak určí ministerstvo.

Z dôvodovej správy k § 38 zákona EIA vyplýva, že:

„Povoľujúci orgán nemôže bez záverečného stanoviska z procesu posudzovania vydať rozhodnutie o povolení činnosti podľa osobitných predpisov. Aj keď záverečné stanovisko nie je pre povoľujúci orgán záväzné, musí naň prihliadať a zohľadniť návrh odporúčaných opatrení. Pokiaľ navrhované opatrenia nezohľadní je povinný v zmysle správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia zdôvodniť, prečo tak postupoval.

Povinnosť povoľujúceho orgánu brať ohľad na výsledok procesu posudzovania ako na dôkazný prostriedok v povoľovacom konaní a vo svojom rozhodnutí sa s ním odôvodnene vysporiadať, ukladá priamo zákon o správnom konaní v § 47.

Podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov v správnom konaní nemôže však existovať právna zaviazanosť povoľujúceho orgánu výsledkami procesu posudzovania podľa tohto zákona, pretože tým by sa zasahovalo do pôsobnosti povoľujúceho orgánu a nahrádzalo (nedostatočne) správne konanie podľa osobitných predpisov. Povoľujúci orgán však bude musieť zväžiť, okrem skutočností zistených v správnom konaní o povolení činnosti podľa osobitných predpisov, aj výsledky posudzovania podľa tohto zákona a v odôvodnení rozhodnutia o povolení činnosti uviesť, do akej miery sa riadil záverečným stanoviskom. „

S poukazom na uvedené podľa najvyššieho súdu nemožno odôvodňovať rozhodnutie len v súvislosti so záverečným stanoviskom, nakoľko jednotlivé udelené výnimky musí správny orgán dostatočne odôvodniť a záverečné stanovisko je dôkazný prostriedok, z ktorého má vychádzať, avšak musí posúdiť všetky dôkazy samostatne ako aj vo vzájomnej súvislosti. Zároveň zistenie existencie závažných chýb v hodnotiacom procese je dôvodovom spôsobilým vyvolať zrušenie rozhodnutia. Žalovaný má povinnosť na záverečné stanovisko prihliadnuť a preverovať ho.

Najvyšší súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 7. septembra 2004, Waddenvereniging and Vogelsbeschermingvereniging, C-127/02, EU:C:2004:482, body 32,41, 52-53, 61 a70. V tomto rozhodnutí SD EÚ, uviedol:

„Článok 6 ods. 2 smernice o biotopoch v spojení s článkom 7 tejto smernice ukladá členským štátom

prijat' vhodné opatrenia na zabránenie zhoršenia životného prostredia a podstatného rušenia živočíšnych druhov v OCHÚ, pre ktoré sú tieto územia určené.

Pre spustenie mechanizmu ochrany prírody podľa článku 6 ods. 3 smernice o biotopoch sa nepredpokladá, ako to ináč vyplýva aj z publikácie Komisie s názvom „Starostlivosť o lokalitu Natura 2000 - Ustanovenia článku 6 smernice 92/43/EHS o biotopoch“, istota, že plány alebo projekty predmetnú lokalitu významne ovplyvnia, ale postačuje len pravdepodobnosť, že plán alebo projekt má takýto vplyv.

K pojmu „primeraný odhad“ v zmysle článku 6 ods. 3 treba uviesť, že táto smernica neurčuje žiadny zvláštny spôsob na vykonanie takéhoto odhadu. Podľa slovného znenia tohto ustanovenia však musí schváleniu plánu alebo projektu predchádzať primeraný odhad ich dosahu na príslušnú lokalitu, pričom treba zohľadniť kumulatívne účinky vyplývajúce zo spojenia týchto plánov alebo projektov s inými plánmi alebo projektmi s ohľadom na ciele ochrany predmetnej lokality..

Podľa článku 6 ods. 3 smernice 92/43 primeraný odhad dosahu plánu alebo projektu na dotknutú lokalitu predpokladá, že pred jeho schválením musia byť zistené, za využitia najlepších vedeckých poznatkov v danej oblasti, všetky aspekty plánu alebo projektu, ktoré môžu samostatne alebo v spojení s inými plánmi alebo projektmi ovplyvniť ciele ochrany tejto lokality. Príslušné vnútroštátne orgány s prihliadnutím na primeraný odhad dosahov plánu alebo projektu na dotknutú lokalitu z hľadiska cieľov jej ochrany povolia túto činnosť iba pod podmienkou, že nadobudnú istotu, že táto činnosť nebude mať škodlivé účinky na integritu tejto lokality. Tak je tomu aj v prípade, ak z vedeckého hľadiska neexistuje žiadna dôvodná pochybnosť o tom, že nedôjde k takýmto účinkom.

Pokiaľ je vnútroštátny súd vyzvaný, aby preskúmal zákonnosť povolenia plánu alebo projektu v zmysle článku 6 ods. 3 smernice 92/43, môže preskúmať, či boli zachované medze voľného uváženia príslušných vnútroštátnych orgánov určené týmto ustanovením, i keď toto ustanovenie napriek uplynutiu stanovenej lehoty nebolo prebraté do právneho poriadku dotknutého členského štátu.“

Podľa názoru najvyššieho súdu, je rozhodnutie nedostatočne odôvodnené vo vzťahu k povoleniu výnimiek a súhlasov správnymi orgánmi a to vo viacerých oblastiach. To, že územie TANAP ako aj národných prírodných rezervácií je značne diferencované je zjavné, avšak nemožno z dôvodu, že na území TANAP-u už v čase jeho vyhlásenia za národný park bolo lyžiarske stredisko, odôvodňovať ďalšie rozširovaním zjazdoviek, nakoľko nejde len o rekonštrukciu, ale aj o vybudovanie nových zjazdoviek a ďalších stavieb k tomu prislúchajúcich a teda ide o postupné minimalizovanie prírodnej rezervácie.

Zo záverečného stanoviska vyplýva, že ide o zmenu a doplnenie existujúcej objektivej skladby lyžiarskeho strediska, pričom v rámci odporúčaného variantu 1B sa navrhovaná činnosť skladá z vybudovania zjazdových a odjazdových tratí, z rozšírenia resp. z predĺženia existujúcich zjazdových tratí, z vybudovania a výmeny osobných horských dopravných zariadení, z vybudovania lyžiarskeho areálu pre začiatok s prevádzkovým objektom a Apreski, z vybudovania detského zábavného parku s prevádzkovým objektom, z vybudovania stravovacieho zariadenia (resp. zariadení), z vybudovania technicko-prevádzkového objektu pre celé stredisko a z vybudovania zasnežovacieho systému.

Správny orgán 1 stupňa povolil výnimky zo zákazov v 14. bodoch, v rámci ktorých povolili výnimky aj zo zákazov

- na umiestnenie stavby, zásah do lesného porastu a poškodzovanie vegetačného a pôdneho krytu, rušenie pokoja a ticha v piatom stupni ochrany,

-na použitie zariadenia spôsobujúceho svetelné a hlukové efekty mimo uzavretých stavieb v súvislosti s použitím stavebných mechanizmov pri realizácii stavieb a činností,

-na výrub drevín, druh kosodrevina, limba, smrek a smrekovec, v k. ú. K. mimo lesného pôdneho fondu

- parcela KN-C č. 3854 (druh pozemku ostatná plocha), pričom celkovo ide o výrub 6,338 ha lesných porastov ako to vyplýva zo stanoviska ŠOPaK,

a to všetko v území s 5. stupňom ochrany, ako aj niektoré z nich na území TANAP-u s 3. stupňom ochrany.

Zároveň vydal 6 súhlasov, v rámci ktorých vydal súhlas aj na zásah do biotopov európskeho významu, ktoré sú predmetom ochrany SKUEV 0307 Tatry, ktorým sa biotopy môžu zničiť v piatom stupni územnej ochrany.

Zo záverečného stanoviska, ako aj z dokumentácie „Prieskum chránených druhov“ vyplýva, že biotop Horské smrekové lesy (kód NATURA:9410) je v dotknutom území ako aj na úrovni alpského biogeografického regiónu v nevyhovujúcom stave, pričom z odôvodnenia vyplýva, že jeho stav je o. i. ovplyvnený zjazdovými traťami ktoré zhoršujú jeho stav. (zásah 3,863 ha). Pokiaľ ide o biotop európskeho významu Ls. 9.4 smrekovcovo limbové lesy (Kód NATURA:9420) je v dotknutom území taktiež v nevyhovujúcom stave, pričom z odôvodnenia vyplýva, že narušenie biotopu spôsobuje antropogénna činnosť najmä rozvoj cestovného ruchu. (zásah 0,764 ha). Stav prioritného biotopu európskeho významu Kr10 Kosodrevina (Kód NATURA:4070*) je priaznivý -B avšak taktiež z odôvodnenia vyplýva, že je narušený antropogénnou činnosťou (zásah 2,353 ha).

Celkovo ide o zásah 6,98 ha. V oblasti SKUEV 0307 Tatry dôjde pri variante 1B k zásahu v rozmedzí 0,377 ha. Aj keď ide o zásah menší ako 1 % v rámci celkovej výmery SKUEV 0307 Tatry, aj z vyššie uvedeného vyplýva, že stav biotopov európskeho významu sa zhoršuje z dôvodu antropogénnej činnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené, nie je správny názor žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že tvrdenie žalobcu, že biotopy európskeho významu nachádzajúcich sa v dotknutom území sú už pred týmto zásahom v negatívnom stave, je zavádzajúce a ničím nepodložené.

Zvyšná časť je mimo územia SKUEV avšak aj tak v oblasti s piatym stupňom ochrany v rámci NPR Mlynská dolina a NPR Furkotská dolina a v rámci TANAP-u na území s tretím stupňom ochrany a preto je potrebné každý aj minimálny zásah odôvodniť inak, ako tým, že ide o oblasť ovplyvnenú ľudskou činnosťou, pozmenenú a fragmentovanú.

Z § 22 ods. 1,2 zákona o ochrane prírody a krajiny, vyplýva, že lokalitu, spravidla s výmerou do 1 000 ha, ktorá predstavuje pôvodné alebo ľudskou činnosťou málo pozmenené biotopy európskeho významu alebo biotopy národného významu, alebo biotopy druhov európskeho významu, alebo biotopy druhov národného významu, môže krajský úrad životného prostredia vyhlásiť všeobecne záväznou vyhláškou za prírodnú rezerváciu. Prírodnú rezerváciu, spravidla predstavujúcu nadregionálne biocentrum ako súčasť najvýznamnejšieho prírodného dedičstva štátu, môže ministerstvo ustanoviť všeobecne záväzným právnym predpisom za národnú prírodnú rezerváciu.

Zároveň v zmysle § 19 predmetného zákona, rozsiahlejšie územie, spravidla s výmerou nad 1 000 ha, prevažne s ekosystémami podstatne nezmenenými ľudskou činnosťou alebo v jedinečnej a prirodzenej krajinej štruktúre, tvoriace nadregionálne biocentrá a najvýznamnejšie prírodné dedičstvo, v ktorom je ochrana prírody nadradená nad ostatné činnosti, môže vláda Slovenskej republiky (ďalej len „vláda“) nariadením vyhlásiť za národný park.

V zmysle uvedených definícií nie je správny názor krajského súdu, že nezahrnutím týchto plôch do územia SKUEV 0307 Tatry bolo deklarované, že tieto plochy, t. j. plochy lyžiarskych zjazdových tratí, plochy súvisiacej infraštruktúry a ich blízke okolie nie sú plochou v zmysle § 22 ods. 1, nakoľko v prípade NPR Mlynská dolina a NPR Furkotská dolina ide o národné prírodné rezervácie. Ich prírodné hodnoty naplnili podmienky zaradenia medzi nadregionálne biocentrum ako súčasť najvýznamnejšieho prírodného dedičstva štátu. Do NPR Furkotská dolina zásahy bude predstavovať 2,792 ha, v NPR Mlynské doliny 4,159 ha spolu 6,951 ha.

Vzhľadom na uvedené, predmetom rozhodnutí správnych orgánov je zásah do oblastí s 5. a 3. stupňom ochrany a zároveň do oblasti SKUEV Tatry, čoho následkom bude opätovné odkrojovanie z prírodnej rezervácie a väčší vplyv ľudskej činnosti na chránené územie. Ako vyplýva zo stanoviska ŠOP SR, za účelom realizácie zámeru bude potrebné vyrúbať 6,338 ha lesných porastov. Ak by sa každý takýto zásah mal odôvodňovať tým, že územie je už ovplyvnené antropogénnou činnosťou, tak o chvíľu celý TANAP a NPR zmiznú.

Zároveň najvyšší súd poukazuje na to, že v záverečnom stanovisku v kapitole VI bod 3 bolo určených 42 podmienok odporúčaných v súvislosti s navrhovanou činnosťou, pričom podmienky, ktorými bližšie správny orgán 1. stupňa upravil vykonávanie predmetnej povolenej činnosti bolo len 18. Aj keď v rámci § 82 ods. 12 je určenie podrobnejších podmienok vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny a obmedzenie ich časovej platnosti upravené ako možnosť, ide o zásah do významných chránených území, a z tohto dôvodu je nevyhnuté upraviť podmienky čo najpodrobnejšie v záujme ochrany prírody. Aj vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že rozhodnutie správnych orgánov je nedostatočne odôvodnené a nedostatočné aj vo vzťahu k podmienkam vykonávania povolenej činnosti.

Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného a odôvodňoval zásah do chránených území o. i. tým, že dotknuté územie je navrhované v rámci pripravovanej zonácie TANAP-u do „rozvojovej zóny“. Najvyšší súd konštatuje, že návrh zonácie TANAP-u sa pripravuje už viac ako 10 rokov a odvtedy prešiel zmenami avšak ešte stále nebol schválený, nakoľko sa čaká na prijatie nového zákona o ochrane prírody a krajiny a v súvislosti s tým bude ukončený proces zonácie. Neobstojí preto vyššie uvedený názor žalovaného, ako aj krajského súdu, nakoľko to, v akej zóne predmetné územie bude zaradené ešte nie je schválené a preto je to len subjektívny názor nepodložený žiadnym schváleným nariadením ani zákonom.

Taktiež je irelevantný názor krajského súdu, ktorý sa stotožnil s názorom žalovaného, že zákon č. 287/1994 Zb. o ochrane prírody a krajiny (zrušený a nahradený zákonom č. 543/2002 Z.z.) zaviedol všeobecné uplatňovanie zákazov výkonu viacerých činností podľa stupňov ochrany, ktoré následne priradil k jednotlivým kategóriám chráneného územia bez vzťahu k prírodným danostiam toho ktorého územia a týmto „paušálnym priradením“ stupňov k jednotlivým druhom chránených území a uvedeným vymedzením národného parku sa v praxi vyskytujú situácie, kedy je zakázaná nejaká činnosť aj na časti územia, kde sa uvedená činnosť vyskytovala už pred jeho vyhlásením a permanentne sa v území uskutočňuje. V čase rozhodovania správnych orgánov bol platný a účinný zákon o ochrane prírody a krajiny v podobe ako citoval najvyšší súd vyššie, a teda poukazovanie na už neúčinný zákon je bezpredmetné.

Najvyšší súd poukazuje na to, že žalovaný vo vzťahu k námietke žalobcu, že konajúci súd nevykonal žiadne vyhodnotenie vážnosti záujmu zásahu do biotopov európskeho významu, nesprávne poukázal na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam. Vyhodnotenie vážnosti záujmu zásahu do biotopov európskeho významu je jednou zo základných otázok, ku ktorej sa má ako správny orgán, tak aj súd vyjadriť, nakoľko predmetom preskúmaných správnych rozhodnutí je povolenie zásahov aj do týchto biotopov. Ide o otázku, ktorá má v predmetnej veci podstatný význam.

Žalobca ďalej považoval za nesprávny názor krajského súdu ako aj žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu, že objekt BABY-SITING, objekt reštaurácie a vrcholovej stanice 8SLD Interski a Apréz-ski bar neobsahovali projektové dokumentácie predložené v súvislosti s navrhovanou činnosťou o ktorej sa rozhodovalo a preto žalobca poukazuje na stavby, o ktorých prvostupňový správny orgán nerozhodoval.

K uvedenej námietke najvyšší súd uvádza, že je síce pravdou, že predmetná dokumentácia sa týka vybudovania nových a úpravy pôvodných lyžiarskych tratí, lanovej dráhy, zasnežovania a demontáže dvoch LV v lyžiarskom areáli Štrbské pleso, avšak objekty, na ktoré žalobca poukazuje, sú súčasťou variantu 1B a teda aj Ministerstvo životného prostredia ich posudzovalo spoločne s predmetnými objektmi v rámci záverečného stanoviska, a teda aj správne orgány mali predmetné objekty posudzovať vo vzájomnej súvislosti s týmito stavbami, nakoľko odsúhlasenie vybudovania týchto objektov je vo

vzájomnej súvislosti s nasledovným budovaním objektov k tomu patriacim ako súčasť plánu 1B. Najvyšší súd považoval preto za dôvodnú námietku žalobcu, že v prípade udelenia žiadaných výnimiek a súhlasov pre žiadateľom v tomto konaní uvedenú činnosť, vytvorí tak stav, keď bez výstavby ďalších zariadení (údolnej stanice) nebude možné žiadateľom zamýšľanú činnosť realizovať, resp. nebude ju možné realizovať v súlade so zámerom žiadateľa.

Námietku žalobcu, že predmetom konania nebola ochrana chránených živočíchov a rozhodovanie o výnimkách z ich ochrany, vyhodnotil odvolací súd ako dôvodnú.

Z dôvodovej správy k § 35 zákona o ochrane prírody a krajiny vyplýva:

Potreba zadenovania činností v § 35 ods. 1, ktorých realizácia je voči chráneným druhom živočíchov zakázaná, vyplynula z povinností stanovených v čl. 12 smernice o biotopoch a v čl. 5 a 6 smernice o vtákoch. Do návrhu zákona sa preberajú podmienky ochrany stanovené pre chránené druhy živočíchov, v zmysle ktorých sa má zaviesť systém prísnej ochrany vybraných druhov v ich prirodzenom areáli rozšírenia. Následné ustanovenia uvádzané v § 35 ods. 2 až ods. 4 stanovujú podmienky, za ktorých sa na chránené druhy živočíchov nebudú vzťahovať činnosti zakázané v zmysle § 35 ods. 1 (napr. držba a odchov jedincov chránených druhov živočíchov narodených v zajatí, umožnenie lovu a obchodovania s vybratými druhmi vtákov a pod.). Zavedením povinností ustanovených v odseku 7 a 8 má za úlohu sledovanie lokalít a príčin ohrozenia chránených živočíchov (uvedené povinnosti stanovuje aj čl. 12 ods. 4 smernice o biotopoch).

V súvislosti s touto námietkou krajský súd poukázal na podmienku prvostupňového rozhodnutia, ktoré obmedzuje uskutočňovanie činnosti od 01.06 do 15.11. Najvyšší súd poukazuje na to, že opatrenie spočívajúce v obmedzení použitia vrtuľníka pri stavebných prácach a demontáži lanoviek od 01.06 do 15.11, t. j. mimo obdobia kritického pre vývin chránených druhov - kamzík tatranský a svišť vrchovský tatranský, nie je postačujúce, nakoľko nejde o obmedzenie uskutočňovania činnosti, iba o obmedzenie v použití vrtuľníka, a teda k rušeniu týchto ako aj ďalších chránených živočíchov dôjde stavebnou činnosťou, osvetlením, hlukom, nakoľko bola správnym orgánom 1. stupňa udelená aj výnimka zo zákazu v zmysle § 16 ods. 1 písm. f) zákona o ochrane prírody a krajiny na rušenie pokoja a ticha.

Zároveň § 40 ods. 1 zákona o ochrane prírody a krajiny, druhá veta, na ktorý krajský súd ako aj žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje, sa vzťahuje len na zákaz činnosti podľa § 34 ods. 1 písm. a) (zákaz vykopávať alebo ničiť chránenú rastlinu), § 35 ods. 1 písm. d) a ods. 2 písm. d). Z uvedeného vyplýva, že na zákaz uvedený v § 35 ods. 1 písm. b) sa výnimka nevzťahuje a preto bolo potrebné zo strany žiadateľa požiadať o udelenie predmetnej výnimky a zo strany správneho orgánu osobitne zvážiť a rozhodnúť o udelení, resp. neudelení výnimky zo zákazu úmyselne rušiť chránené živočíchy, najmä v období rozmnožovania, výchovy mláďat, zimného spánku alebo sťahovania, nakoľko plánovanou činnosťou k ich úmyselnému rušeniu dôjde.

Z druhov živočíchov, ktoré sú predmetom ochrany SKUEV 0307 Tatry bol v rámci záverečného stanoviska hodnotený ich stav pred realizáciou a po realizácii. Aj keď stav týchto živočíchov pred a po realizácii bol vyhodnotený ako nezmenený, je potrebné poukázať na nepriaznivý stav rýsa ostrovida a hraboša tatranského. Zároveň najvyšší súd poukazuje na to, že bolo potrebné vyhodnotiť aj vplyv plánovanej činnosti nie len voči živočíchom, ktoré sú predmetom ochrany SKUEV Tatry, ale aj vplyv na všetkých živočíchov vyskytujúcich sa v predmetnom území, ktoré sú chránené v zmysle vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 24/2003 Z. z. ktorou sa vykonáva zákon o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „vyhláška“).

V rámci dokumentácie „Prieskum chránených druhov“ vypracovanú spoločnosťou HEC-COMGEO spol. s r.o. bol vyhodnotený vplyv len na živočíchy, ktoré boli počas prieskumu v auguste 2012 spozorované. Zo zvierat to bol len vlk dravý, rys ostrovid, hraboš tatranský, medveď hnedý, ďalej bolo posudzovaných 10 druhov vtákov. Ako však vyplýva zo stanoviska ŠOP SR, navrhovanou činnosťou dôjde k rušeniu chránených živočíchov v zmysle vyhlášky, z ktorých sa v dotknutom území vyskytuje

14 druhov a pri migrácii sporadicky aj rys ostrovid a vlk dravý. V dotknutom území zo živočíšnych druhov žijú rôzne druhy chránených netopierov vrátane netopiera obyčajného, ktorý je predmetom ochrany SKUEV 0307 Tatry, ďalej chránené druhy vtákov, ako aj had - vretenica severná a hlodavec-pľh lesný, vo vzťahu ku ktorým nebolo skúmané, či areál ich výskytu nie je viazaný iba na územie realizácie navrhovanej činnosti a či predmetná činnosť nebude mať vplyv na populáciu dotknutých druhov.

Záver že „areál výskytu chránených živočíšnych druhov nie je viazaný len na územie realizácie navrhovanej činnosti a preto táto činnosť nebude mať negatívny vplyv na populácie dotknutých druhov“ nie je postačujúci na odôvodnenie zásahu takého rozsahu, aj s poukazom na to, že nebol vyhodnocovaný zásah voči všetkým na predmetnom území sa vyskytujúcim živočíchom. Pokiaľ ide o chránené rastlinné druhy vyskytujúce sa na predmetnom území (5) taktiež nemožno odôvodňovať len tým, že sa vyskytujú i v širšom okolí a teda realizáciou nedôjde k ich úplnému zániku v území, k ohrozeniu zachovania populácií daného druhu.

Správne orgány nedostatočne zohľadnili dôležitý aspekt, a to, že vďaka výnimkám zo zákazov a súhlasom orgánu ochrany prírody na vykonávanie činností špecifikovaných v zákona o ochrane prírody a krajiny sa znižuje priestor, v ktorom sa chránené druhy rastlín a živočíchov vyskytujú, čím sa zužuje ich prirodzený priestor, v ktorom sa budú môcť rozmnožovať a pohybovať, pričom hrozba zúženia ich prirodzeného prostredia výskytu, prípadne úplného vymiznutia z území poznačených ľudskou činnosťou nebola vôbec predmetom posudzovania.

V tejto súvislosti neobstojí námietka zúčastnenej osoby, že práva patria len bdelym pozorným, ostražitým, opatrným a starostlivým, pretože okrem práva každého na priaznivé životné prostredie (čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky), je tu aj povinnosť každého chrániť a zveľaďovať životné prostredie (čl. 44 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ale v neposlednom rade je tu povinnosť štátu (v danom prípade orgánov ochrany prírody) chrániť životné prostredie v podobe starostlivosti o voľne rastúce rastliny, voľne žijúce živočíchy a ich spoločenstvá, prírodné biotopy, ekosystémy,pričom ochrana prírody sa realizuje práve obmedzovaním a usmerňovaním zásahov do prírody a krajiny, pričom výnimky zo zákazov a súhlasy síce zákon pripúšťa, avšak tieto môžu byť udelené len po starostlivom zvážení všetkých dopadov na životné prostredie, predovšetkým na voľne žijúce živočíchy, rastliny a prírodné biotopy, čo sa musí premietnuť v podrobnom presvedčivom zdôvodnení takto udelených výnimiek a súhlasov, čo sa však v danom prípade nestalo.

V závere dokumentácie „Prieskum chránených druhov“ je uvedené, že mnohé druhy cicavcov, ktoré majú areál výskytu v tomto území sa v ňom trvalo nezdržiavajú vzhľadom na blízkosť rekreačných zariadení a zvýšený pohyb ľudí v okolí. Aj z toho záveru vyplýva, že následkom toho, že človek neustále zasahuje do väčšej a väčšej časti nedotknutej prírody, je, že zvieratá migrujú z miest, kde sa bežne vyskytovali, kvôli ľuďom ďalej do oblastí nedotknutej prírody, z ktorej v prípade neustálej výstavby nových a nových zjazdoviek a rôznych stravovacích zariadení a hotelov neostane už ani kúsok.

Z tabuľky na str. 22-23 záverečného stanoviska vyplýva, pokiaľ ide o komplexné zhodnotenie vplyvu navrhovanej činnosti na životné prostredie vrátane zdravia, že etapa výstavby, ktorá bude trvať minimálne 2 roky bude mať pozitívny vplyv len nezamestnanosť obyvateľstva, čo vo vzťahu k zásahu takého rozsahu nie je podľa názoru súdu postačujúce. Zároveň pokiaľ ide o odstraňovanie vegetácie, likvidáciu biotopov a rušenie živočíchov hlukom, na tieto oblasti bude mať výstavba aj keď málo významný ale negatívny vplyv. V etape prevádzky predpokladaný pozitívny vplyv bude iba na bezpečnosť lyžiarov, pohodlie a kvalitu života, podporu a rozvoj cestovného ruchu, vplyv na služby rekreáciu a cestovný ruch, pričom odvolací súd poukazuje na to, že na rušenie živočíchov hlukom bude mať aj keď nevýznamný, ale negatívny vplyv a o.i. na ohrozenie zdrojov pitnej vody málo významný (negatívny) vplyv.

Najvyšší súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď žalobu zamietol. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho činia

nezákonným, súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 250ja ods. 3 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

V ďalšom konaní správny orgán opätovne vo veci rozhodne a v prípade udelenia výnimiek zo zákazov, ako aj udelenia jednotlivých súhlasov, určí bližšie podmienky vykonania povolených činností a v rámci toho sa bude zaoberať aj výnimkou zo zásahu spočívajúcom v zákaze podľa § 34 ods. 1 písm. b). Zároveň je potrebné, aby správny orgán dostatočne odôvodnil udelenie povolení a výnimiek aj v súvislosti s tým, v čom záujem na vybudovaní lyžiarskych tratí prevyšuje záujem na ochrane biotopu európskeho významu vrátane prioritných biotopov a chránených druhov živočíchov a rastlín.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý mal úspech vo veci, priznal náhradu trov konania vo výške 331,12 Eur, a to za dva úkony právnej pomoci podľa vyčíslenia jeho právnej zástupkyne v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhl.“).

Nakoľko si žalobca trovy konania v lehote do troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia najvyšším súdom nevyčísľil, najvyšší súd mu priznal náhradu trov konania vyplývajúcich zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia (§151 ods. 2 O.s.p.) a s poukazom na žalobcom uplatnené trovy právneho zastúpenia (č. 1. 50 spisu krajského súdu) mu tieto priznal vo výške 331,12 Eur.

Trovy právneho zastúpenia pozostávajú: z odmeny za 2 úkonov právnej služby

1. prevzatie a príprava zastúpenia (§ 14 ods. 1 písm. a) vyhl.) 130,16 Eur
2. podanie žaloby (§ 14 ods. 1 písm. b) vyhl.) 130,16 Eur
3. režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhl.) 2x 7,81 Eur
4. 20 % DPH zo sumy 275,94- 55,188 Eur
5. Spolu: 331,12 EUR

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval najvyšší súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.